

Chỗ Ngồi Vắng Người

Giờ tan học

Thường những chiều tan học, tôi chần chừ lại rất lâu trên núi, đứng lại ở một góc nào đó dãy hành lang cô đơn của toà nhà viện Văn học để nhìn về phía vịnh biển, gần chân toà nhà gạch đỏ cổ kính của Viện đào tạo Hải dương học. Có khi chỉ là một con nhạn biển vội vã bay xuyên qua dãy đèn cao áp lao về phía núi Vạn Sơn. Có khi là một đám mây nặng nề hơi nước chậm rãi bò kín bầu trời thấp, trắng đục một vẻ lãnh đạm song thanh thản. Có thể là những cặp sinh viên hôn nhau vội vã dưới chân hàng cột cao vút Viện Nghệ thuật, dưới tán lá mảnh mai xanh tha thiết của những cây Tiểu Diệp Lan vừa trở lá. Hình như có đám mây đầy mưa đã bay qua tâm hồn tôi, trong những buổi chiều tan học của tháng ba này.

Mỗi góc hành lang đều sẵn một bộ bàn ghế giản dị, tôi sẽ chờ mặt trời lặn ở đó, lùi lại một chút để thấy chân trời mờ lung sau chiếc lưng ghế dài, hoặc ngồi dướn lên một chút để điều thuốc Cartier không thả tàn vào túm người vội vã dưới lầu. Chiều qua, trời Cao Hùng đổ mưa phùn, một cảm giác se lạnh và trống trải hiem hoi xâm chiếm hoàn toàn không gian ngoài cửa sổ lớp học. Tôi nhả tin bằng một ngón tay lén lút dưới gầm bàn: "Em nhìn thấy trời với biển chạm nhau bằng màu xanh lam mệnh mang anh ạ. Em muốn anh ở đây bên em để cùng chia sẻ giây phút này biết bao. Mà sao mỗi lần nhả tin cho anh, em đều buồn đến thế này nhỉ?".

Ngày buồn nhất, tôi ở lại giảng đường trên núi đến khi trời sập tối hẳn, đèn từ đường cao tốc dẫn vào khu Kì Kim phía Đông Bắc vịnh Tây Tử đã sáng từ lúc 19 giờ. Viết bài thơ ngắn chẳng biết để làm gì.

...Yêu như thế em từng mất hết

Dù chẳng về đâu giữa cuộc đời này...

Hoa

Cảm giác sau một giấc mơ là một giấc mơ, khi mỗi bình minh lên chạy bộ dọc con đường núi, qua những dãy nhà cổ kính đang im lìm, qua những ngã rẽ bất ngờ lộ lên một vầng hoa tươi ngỡ ngàng. Những lớp hoa đỏ quỳên bất chấp thời gian và khoảng cách, cứ lần lượt trở suốt 500 km từ Đài Bắc về tới tận Cao Hùng, hoa gạo lãng mạn dọc những con đường men theo đê bao vịnh biển. Tôi có bông hoa ngũ sắc mộc mạc và lớp cỏ đuôi cáo ngơ ngác dọc sông Tình Yêu bên ngoài tường rào trường Tiểu học Sư Hồ. Tôi có những bông trứng cá trắng muốt ngoài hàng rào ký túc, cứ mỗi sáng chạy bộ leo núi lại thấy dường như trắng hơn, thành thật hơn với mình.

Cảm giác của niềm hạnh phúc đơn giản giống như tự do. Tôi có niềm vui mỗi sáng và niềm tha thiết trong mỗi buổi lê minh. Cây Đậu Mưa tám mươi năm tuổi ngoài cửa sổ phòng tôi cứ 6 giờ tối là biết khép lá, bình minh là giờ Đậu Mưa nở ra từng bông hoa tím rung rinh vô cùng cảm động. Có lần tôi mang máy ảnh ra chụp hình cái cây nhạy cảm và hiền

lành này, lúc lấy xem thì hoá ra lại có ảnh đôi sinh viên đang hôn nhau dưới tán Đậu Mưa. Thật là kỳ lạ, những giây phút bạn nhận ra cuộc sống đang mở ra bao nhiêu niềm vui.

Cảm giác nhớ trên da thịt tôi là một ngón tay ấm áp đã vẽ lên áo tôi một bông hoa vô hình, một cái lá May Mắn bốn cánh nở ra âm thầm không màu sắc, có thể làm tôi quên đi những cay đắng trong đời sống dọc thời gian dài dằng dặc của một cuộc chờ đợi vô biên. Chờ trong mỗi bình minh thức dậy thềm hôn lên đôi tay đã từng được âu yếm, thềm cảm giác bên mình là một cuộc chờ đợi mới của tôi, cũng đang bình yên và chờ đợi như tôi. NHỚ là cảm giác không thể nào đành lòng để sống tiếp, không cần ngày mai, không cần những bông hoa những màu sắc những mùi hương, chỉ cần biết có một sự chờ đợi bình minh, như tôi. Thế là đủ để lại qua một ngày đầy chờ đợi.

Bông hoa nào đã nở trong khi tôi không ở đó? Giấc mơ nào đã đến bên tôi trong đêm tôi thao thức nằm nghe bông hoa nở?

Tiếng gọi

Những con vệt mắt ngủ cãi cộ suốt đêm ngoài cửa sổ. Tiếng kêu vang xa ai oán, nghe như giọng người thất thanh gọi.

Words of Heart của Carmeton là một câu chuyện kể buồn bã về tình yêu, anh có nhớ chúng ta đã yêu nhau như thế nào ở hàng nghìn năm trước, và làm sao nhận ra nhau trong thế giới này? Khúc nhạc ấy vọng về mãi trong những giờ phút sôi động nhất lặng lẽ nhất hy vọng nhất của tôi, như một câu hỏi tha thiết vào trái tim tôi mỗi khi lo âu trước đường dài phía trước, rồi ai sẽ bên tôi cùng chia sẻ và cảm nhận nhịp điệu đời sống?

Khi gió về trên những đỉnh núi phía Nam thành phố, những con én liệng điên cuồng ngoài cửa sổ lớp học, phật đôi cánh bướng bỉnh vào những lá cây tươi tắn bay. Sóng đập vào bãi đá theo cái cách thất vọng tuyệt đẹp của đám bọt nước sôi sục. Âm thanh ấy cũng giống như sự câm lặng, giữa chúng ta có một giao kèo và anh hỏi bằng sự im lặng, em trả lời bằng cảm nhận. Có phải tình yêu đã lén lút chơi khăm đôi tai chúng ta? Để chỉ còn nghe thấy tiếng gió và hơi thở của biển ở phía bên kia những ghềnh đá, những cửa kính ô tô, những con đường thăm thẳm chia đôi một bên vực sâu một bên núi cao?

Sớm nay chạy bộ bên nhau trên con đường núi vòng quanh các dãy nhà gạch đỏ cổ kính như những toà lâu đài, xuyên qua các khoảng rừng âm u rồi lượn quanh eo biển bình yên, đột ngột nghe thấy tình yêu trong tim giống một tiếng thở dài và mồ hôi rơi xuống má cũng mặn như nước mắt. Nụ hôn ta nhận sáng nay liệu còn có nụ hôn sớm mai? Những giây phút bên nhau liệu có trở lại và người đàn ông ở bên ta liệu sẽ còn bên ta, khi mà ngày nào bình minh cũng tới, cũng tươi đẹp như thế này?

Hay những âm thanh ấy giống lời thì thầm ta từng nghe trong những đêm thao thức bên nhau chờ bình minh tới, nằm nghe tiếng xe từ mười bốn tầng lầu bên dưới rì rào như mưa, như biển Tây Tử thở, mãi mãi giọng nói ấy không trở lại song mãi mãi ta đã có trong đời?

Cuối tuần

Thứ bảy là ngày lười biếng, cú điện thoại thường rơi vào quãng trưa, khi cái bóng hoa trên đất rung rinh trong gió núi thổi qua sân trường. Chiều

là một niềm mong đợi, khao khát, tủi hờn và lo âu người quên ta hay người quá yêu mà không biết! Song thường một lúc nào đó, cái dáng cao lớn đi qua sân ký túc không lẫn vào đâu với gương mặt nhẹ nhõm và bối rối của một người đang yêu đánh thức tất cả cảm giác trên một khung cửa sổ tầng ba nào đó mở đợi suốt tuần.

Cuối tuần, tôi nhớ tôi đã hôn bằng ánh mắt.

Chủ nhật là niềm vui bất tận của những quãng đường dài, những khe núi hiểm trở, mạo hiểm vượt qua rồi nhìn lại còn run rẩy trong tay nhau, là những con phố dài khu Nam Tử đầy hoa tươi đẹp trải ra dưới nắng tháng ba, là những giọt nước mắt đau xót khi đêm về trên con dốc núi một mình, tay tự ôm tay mình trong một giây phút chết lịm đi trong cô đơn. Không bao giờ hết khao khát tức là không bao giờ quên.

Sớm qua là một khe núi nguy hiểm đầy mây bàng lãng dưới chân, chiều nay là vô vàn sóng dào dạt hất vào tay tôi những lá rong biển tươi mới, mặn mặn và bài hoải. Nụ hôn nào ta mãi mãi có ở nơi tận cùng giữa núi và biển khơi? Lũ sóc rừng ngốc nghếch thường nhảy ra chắn lối và cạp vỏ cây sồn sột. Đám chim Ban Cưu lơ lững bay sột soạt trong bụi cây, rúc từng chập như đoá dầm như kênh kiệu. Sự im lặng giữ tay trong tay, bền lâu như lời hứa. Xin năm và tháng hãy cho tôi được chết trước bởi tôi sẽ không chịu được cảm giác lẻ loi.

Ít nhất bởi không thể sống bên nhau nên xin cho chết gần nhau.

Một cuối tuần nữa đã trôi qua, trưa nay anh tìm tôi trong đám đông ngồi la liệt đọc sách chùa ở tiệm sách lớn nhất Cao Hùng, giữa những giá sách chất ngất và mùi cafe ngào ngạt thơm trên tầng 10 cao ốc Đại Viễn: "Tiểu thư, cô mua sách gì vậy?".

Và lại đặt lên môi nhau một cái nhìn dài.

Nhịp điệu cuộc sống

Những tiệm bách hoá nhỏ dựng lên khắp Đài Loan với mật độ dày đặc nhất quả đất: SevenEleven, OK, JYoung, Toàn gia phúc, Cửa hàng Phúc lợi địa phương, siêu thị nhỏ... Carefour và Dollard cũng biến thành những tiệm bách hoá khổng lồ theo kiểu bình dân hết sức. Tiệm lợi thường làm người ta lơ đãng. Ba bước một thùng rác, hai trăm mét một máy rút tiền tự động và mỗi ngày một phút trước giá đồ các loại bao cao su nhiều màu sắc nhiều công dụng.

Cuộc sống bày ra như thế, trơn tru và vật chất, vậy vì sao anh đứng lại trước tôi?

Hay như câu sấm truyền trước ngôi chùa Tây Tạng Kemakeju ngày hôm ấy: "[b]Đã tới mà chưa đến, đã đi mà chưa rời![/b]". Khi ấy quay lại là bao nhiêu mây trời tháng mười hai đang trôi qua sau vai. Những quả chuông Ước mơ ở Đài Nam rung lên mê mải trong những vòng xoay tĩnh tâm quanh chân ngôi đền thiêng. Vẫn lên quanh đây là những dấu tay lơ đãng, đã đến mà không bao giờ đến được, chỉ có mây trời bay mãi miết sau vai.

Bởi vậy, tôi đã từ chối cái nhìn khắc khoải ấy. Tháng mười hai nổi gió trên những tháp chuông, tưởng vọng được tiếng buồn qua cửa kính màu ghép những bông hoa thủy tinh xanh đỏ u uẩn của căn phòng cầu nguyện dưới chân tu viện. Thèm quá một giấc ngủ dài.

Đêm Nguyên Tiêu rực rỡ hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn lồng đỏ treo khắp mảnh đất Đài Loan. Đèn lồng trên sông, trên mái chùa, trên tường thành Quảng trường tưởng niệm Trung Chính Đài Bắc. Đèn lồng đỏ lè loi trên ngôi nhà gỗ nát cuối phố nghèo Cổ Sơn-Cao Hùng, kiêu kỳ trên sân vận động Đào Nguyên gần Đài Bắc, thanh thoi ở phố cổ Ứng Ca giữa tiếng va lanh canh của đồ sứ Trung Hoa giả cổ rỗng phượng loảng ngoảng. Nguyên Tiêu của tôi trải dài khắp các địa danh đi qua, thao thức nhớ về một điều gì đó không rõ rệt đang gần bên, gọi tôi trong mơ. Thèm làm sao một giấc mơ dài bình yên thức dậy trong tháng Giêng xanh?

Cú điện thoại đường dài ngày hôm ấy không nhắc gì đến tình yêu. Chỉ nhắc đến cuộc sống.

Chúng ta chạy đuổi theo thời gian một cách đau đớn. Tôi có tám năm để nối tiếp từ chân trời đến chân trời và anh đã mất tám năm trong chờ mong, lơ đãng Đài Loan. Quay lại là những ký ức lộn xộn không đáng có, những toan tính mỗi một trên khắp đường dài. Để một đêm đứng trước những ngọn khói khét, nóng và bài hoài trong thung tận Bắc Đầu, nước mắt bắt đầu chảy xuống khi nói về cái chết. Tôi biết là thế nào rồi cái chết cũng sẽ chiến thắng chúng tôi.

Tôi không phải là một người dững cảm, tôi không thể ở lại đời sống này lâu hơn, vậy thì hãy để tôi yêu trong thời gian cuối cùng.

Nhịp điệu ấy là nụ hôn trước ngày chia tay, khi tôi mãi mê nhìn xuống khu phố Nam Tử. Thèm quá trong giấc mơ dài này ta không bao giờ tỉnh dậy.

Ngày mai

Không bao giờ giấc mơ trở lại song tôi hạnh phúc vì tôi từng mơ ước. Đêm qua những con vệt tạm hưu chiến một đêm trên cái ổ lạnh tanh trên núi. Anh thu xếp chỗ ngủ bé xíu trong chiếc xe động đầy hơi nước ngoài cửa kính, để tôi có thể duỗi dài đôi chân mỗi một. Thế mà nửa đêm thức giấc đã phát hiện ra anh cũng ngủ gục xuống, đầu dựa hẳn vào vai tôi, thật là kỳ lạ cảm giác mái đầu người yêu nặng trĩu trên vai. Rất lâu rồi mới dám buông thả như thế.

Bình minh lên chậm rãi sau những tán cây phong non xanh rờ ràng sườn núi. Những cái lá ba cánh khe khẽ xếp bài quanh cây. Anh thở, ôm chặt tay trong cơn mơ. Tôi ứa nước mắt khi anh ở ngay bên mà tôi vẫn còn đau những bình minh một mình, tỉnh giấc trong vô cùng khao khát. Có giấc ngủ đến trong đêm Bắc Đầu đầy đau xót, không dám chạm tay vì biết sẽ không để làm gì khi ngày mai là một ngày khác. Tình yêu này sẽ mất đi không còn dấu vết, chỉ là nỗi đau trong đời không thể nào có nhau. Có giấc ngủ chập chờn chờ đợi một ngày đầu tháng tư, tỉnh dậy bằng một nụ hôn ấm áp tha thiết trong căn nhà sống sờ bóng chiều Nam Tử. Có một đêm lang thang lủi xe vào những tán Dương Đề trong công viên hoang dã núi Sài, cố ru ngủ trên cái ghế bé xíu và cười rúc rích trong bóng đêm thăm thẳm. Tôi đã từng mơ sẽ không bao giờ chết cũng như không bao giờ lìa tay nhau.

Hay còn nhớ giấc ngủ thoáng qua ở khu vực suối bùn Quan Tử Lĩnh của ngày hôm kia, chúng ta lần đầu tiên thiếp đi trong cơn đau điên cuồng của một cuộc chạy trốn. Chạy trốn thật xa, anh đã từng nói hay ta sẽ cùng chết trên một vực núi nào để ít nhất, còn được ở bên nhau cho đến phút cuối cùng. Hay là ta sẽ lặn lội vượt biển, làm người bất hợp pháp ngay trên tổ quốc, sẽ về miền Nam Việt Nam đầy nắng ấm và sẽ

mai danh ẩn tích như những người chỉ muốn sống sao cho chóng hết. Kỳ thực là sống sao cho tận hết.

Tình yêu, liệu tôi còn có ngày mai không?

Ở Vân Nam-Trung Quốc có một vùng đất hẻo lánh trên những mái nhà núi tiếp núi, nơi những cây xương rồng Tiên Nhân Trảng nở hoa vàng tung trước gió, tên là Lệ Giang. Thị trấn ấy là di sản văn hoá thế giới, có 120 nóc nhà cổ kính xây từ hàng trăm năm nay, xếp úp 3 mặt nhà với nhau quây vào một bức tường làm bình phong. Nghe đồn những dòng suối bé xíu luồn lách ngay dưới chân từng ngôi nhà, luồn quanh bếp, mức nước dưới chân lên tắm suối ngay trong buồng. Trẻ em hiền, người già ưa kể chuyện và không ở đâu trên khắp thế giới nhịp điệu cuộc sống lại chậm rãi, như cuốn phim quay vô cùng chậm như ở thị trấn Lệ Giang.

Chúng tôi đã hứa sẽ cùng đi tới đó, và sẽ yêu nhau, đi đến với nhau trong tận cùng nhịp điệu chậm rãi đó. Để thấy thời gian ngừng lại quanh chúng ta, tìm ra nhau sau những giấc mơ dài hoặc ít nhất, mơ ước để biết rồi một ngày mai tỉnh giấc, ta thấy vẫn còn được ở kề bên người mình yêu.

Tin nhắn trong đêm

Em-Yêu thì không có tội! Hãy cố gắng sống thật tốt, tôi vĩnh viễn giúp em! Mong đêm nay em có một giấc mơ đẹp...

Em không ngủ được, em nghĩ đến anh.

Yêu em.

Khi tỉnh dậy, ý nghĩ đầu tiên là anh. Mong được nhìn thấy anh cười.

Tôi thích em cười, lúc em cười em là người phụ nữ vô cùng phụ nữ.

Chiều nay em ngồi đọc sách trong Tiệm sách trên đường Minh Triết, nhớ anh đến đau lòng. Chiều nay em có cầm được bàn tay anh không?

Tối 9 giờ chờ tôi ở cổng tiệm sách, được không? Yêu em.

Em đã nghĩ kỹ rồi, em phải đi. Em biết sau này em sẽ hối hận song em phải đi.

Tôi đưa em đi.

(Ba ngày)

Bây giờ em không trốn được anh nữa!

Rất nhớ rất nhớ em.

Sáng 6h leo núi, chiều 17h30 chạy bộ, đánh bóng rổ hoặc bơi. Mong anh có ngày đến đây luyện tập cùng em.

Đã mười hai giờ đêm, vì nhớ em, tôi không thể nào tập trung đọc sách. Mong đêm nay em có giấc mơ đẹp. Yêu em.

Em nhìn thấy trời với biển chạm nhau bằng màu xanh lam mệnh mang anh ạ. Em muốn anh ở đây bên em để cùng chia sẻ giây phút này biết

bao. Mà sao mỗi lần nhắn tin cho anh, em đều buồn đến thế này nhỉ?

Tôi đang làm thêm giờ, nếu rảnh em lên mạng! Tin nhắn của em luôn làm tôi cảm động. Yêu em.

Vừa tan học, đang nghĩ đến anh, mong ước làm sao được cùng anh chia sẻ những năm tháng đẹp đẽ này!

Leo núi xong chưa tắm, đi làm luôn, haha...

Lần sau không dám đến gần!

Rất hy vọng em chia cùng tôi những đắng cay và ngọt ngào của đời sống!

Em không chống cự được những dịu dàng và chăm sóc và tình yêu anh mang đến. Em mong giấc mơ này em không bao giờ tỉnh dậy.

Hãy cho tôi thời gian để tìm lối thoát cho cả hai chúng ta!

Em mong anh ở bên, em muốn tình yêu tìm phương hướng cho em!

Ngoan ngoãn chờ tôi nhé, 5 giờ tôi sẽ về nhà. Yêu em.

Em phát hiện cảm giác yêu anh giống năm 18 tuổi, khi đó gia đình rất khổ, còn dùng củ ấu nấu cơm. Khoảng 6 giờ chiều em đang vất vả thì chợt nghe thấy từ trên Radio đang đọc một truyện ngắn của em. Em bàng hoàng thì ra trong cuộc sống khổ cực như thế em vẫn có được một hạnh phúc đầy mơ ước. Em quên rồi. Giờ yêu anh, cảm giác ấy sống sót tái hiện lại.

Cảm ơn em, tôi đã tìm được em.

Đau lòng quá. Đây là tình yêu hay là giày vò khổ não?

Tôi thật lòng yêu em.

Em có việc gấp phải trở về Việt Nam, hôm nay còn phải đi làm vài việc, sợ không có thời gian gặp anh để chào. Thôi thế cũng tốt!

Mang tôi về Việt Nam.

-.....

Đừng xa tôi tôi sẽ đau lòng mà chết.

-.....

Tôi sẽ dùng cả đời để yêu em!

-.....

Chúng ta cùng dựng một gia đình, yêu em đến khi chết.

-.....

Vô cùng yêu em!

-.....

(không hồi âm)

Tâm hồn tôi trên giấy

Tôi rất thích Tam Mao vì bức ảnh khi cô ngoài ba mươi, mặc một tấm váy đỏ dài đứng trước ngôi nhà đất ở vùng Sa mạc Sahara, tự tin và rạng rỡ nhìn thẳng vào ống kính. Cô ấy nhìn vào người yêu.

Có thể vì tôi cũng thích những truyện ngắn, tạp bút, du ký của Tam Mao viết theo mỗi vùng đất cô đi qua. Tuy nhiên, không có tạp bút nào lường đến cái chết. Ha-shi, một nhà thám hiểm người Tây Ban Nha, chồng cô mất tích sau một trận bão cát trong sa mạc. Một chuyến thám hiểm như mọi lần, trên một vùng đất lạ, chấm dứt một chuyện tình. Nhiều năm sau ở tuổi 50, tại một bệnh viện ở Đài Bắc, Tam Mao đã ngồi trên ghế, dùng một dây lụa, một cái tất tơ, hay cái khăn trắng gì đó, buộc mình vào ghế và tự thắt cổ chết trong im lặng.

Cái chết hoàn toàn phản khoa học, một người không thể tự thắt cổ mình đến chết với khuôn mặt thanh thản như thế, song tôi tin khi ấy Tam Mao cũng nghĩ chỉ có cái chết mới kéo gần được với tình yêu. Khi đấy là năm 1991. Tôi tin cô ấy không chịu đựng nổi nỗi cô đơn trong cuộc đời dài thăm thẳm này.

Chúng tôi thường dừng lại rất lâu trước giá sách, chọn lấy một cuốn sách văn học và bắt đầu trò chuyện. Truyện ngắn, tản văn, những giải thưởng, những người đang lên trên văn đàn. Những tác giả nào có thể giới thiệu ở Việt Nam, những cây bút trẻ nào nên đưa vào tập sách tuyển chọn? Những tác phẩm nào có thể đặt cạnh nhau để tôn nhau lên chứ không phải là để nói "xin lỗi" một cách kè cả?

Bao nhiêu dự định, khi chúng tôi yêu nhau và cùng nhìn về phía trước, nhìn về phía Văn học. Cố gắng để kéo độc giả hai nước gần nhau hơn trong cái nhìn khách quan và mới mẻ, không bị tác động bởi những best-seller nhan nhản, những đầu tư đòi tiền chính phủ. Anh thường lúng túng vì tình yêu, tôi lo âu vì quá nhiều dự định. Giá cuộc sống cho ta thêm thời gian để yêu và để sống, được cùng nhau đi tới?

Những trang sách mở ra số phận. Chúng tôi đang chạy đua để có thể, yêu nhau không phải chỉ là đau đớn vì Yêu mà còn là hạnh phúc vì cùng Vươn Tới được những giá trị đẹp để khác, đi tới những miền đất bao la trong từng tác phẩm, gắn tình yêu với cống hiến. Để mỗi cuốn sách ra đời ở Đài Loan sẽ là một khuôn mặt xinh đẹp về Việt Nam.

Không phải chỉ là Yêu mà còn Cần nhau biết bao trong đời. Anh hỏi tôi nhiều lần: "Em có tin liệu chúng ta sẽ ở bên nhau được chứ?"

Tôi chợt nhớ Tam Mao biết bao, cô đã chết để trả lời cho câu hỏi ấy. Tôi yêu Tam Mao vì cô ấy không chỉ sống, không chỉ viết mà còn quyết liệt. Vì cô ấy đã lựa chọn tình yêu.

2 become 1

... Đã từng cùng nhìn ra phía góc vườn này, trong một sáng khoáng ba lô leo núi Trúc Sơn và công viên hoang dã Hồng Diệp cách Cao Hùng 100km. Ở đó, anh cống một người phụ nữ một mối là tôi xuống núi, không biết có nhận ra tôi đã để rơi nước mắt xuống lưng áo người yêu?

... Đã từng nhìn lại ngôi biệt thự kiểu Nhật cũ kỹ già nua trên đỉnh Bắc Đầu, chia tay những dòng suối lưu huỳnh phủ khói sức nước lưng sườn thung lũng ngoại ô Đài Bắc. Hồi tám tuổi, mỗi sáng anh đạp xe bỏ báo cho hết 200 ngôi nhà trên núi Bắc Đầu rồi đi học, cho đến khi mười tám tuổi, chia tay Bắc Đầu, anh đã học được rất nhiều trên núi, với sức khoẻ dẻo dai và một kỷ niệm đau đớn về người cha chết vì làm lụng và kiệt

sức.

Đối diện với những kỷ niệm cũ sao cô đơn đến thế? Anh đỡ lấy đôi bàn tay tôi từ phía sau, áp vào người tôi một hơi thở nóng và tha thiết mong. Trước những con đường dốc dựng đứng quanh co và những mái nhà cũ kỹ chìm lặng trong đêm, cảm giác ấy không thể nào tới một lần nữa trong đời.

... Đã từng cùng chọn bữa sáng với tách cafe nóng và miếng bánh mì kẹp, nhìn ra con phố này, sau một đêm thức trắng để trò chuyện trong bóng tối.

Còn điều không thể chia sẻ cho nhau được, đó là sự sống. Nhưng sống lâu để làm cái gì, khi không được ở bên người mình yêu?

Lang thang trong vịnh Tây Tử

Vịnh Tây Tử thường làm tôi sững sờ vì vẻ diễm đam và tinh khiết rực rỡ của màu nước liền với trời thành một phiến màu xanh lam nhàn nhạt. Không bao giờ Tây Tử có chân trời, không biết đâu là điểm nối trời liền với biển ở xa phía khơi eo Đài Loan.

Chúng tôi ngày này qua ngày khác làm những giấc mộng đẹp nối tiếp không dứt bên Tây Tử: Ngao du trong vùng vịnh, trèo lên đỉnh núi từ những con đường hiểm trở, băng qua công viên hoang dã, chạy bộ qua những toà nhà học viện bình yên hoặc lén lút rình những con cua bé xíu trong những hốc đá lờm chờm dưới chân vực. Cũng có khi kiếm được vài lá rong biển tươi mới dặt vào bờ và thế là một bình minh trôi qua đầy êm ái giữa bao la trời Cao Hùng.

Khi giấc mơ chấm dứt, những con còng ấy, những con đường và kỷ niệm ấy sẽ ra sao?

Chúng tôi sẽ dựng giấc mơ khác. Sớm qua sau khi trở về thành phố, chúng tôi đã quyết định sẽ sắm một chiếc xe tải, chất lên đó lưng còng những bàn ghế gỗ, cốc tách, máy pha cafe và sẽ lên đường ngao du khắp đất nước Đài Loan làm người bán cafe dạo! Chỉ cần bỏ ra một triệu tệ là sẽ được sống tiếp trong giấc mơ có nhau ở bên. Sẽ lại ngao du, viết văn, khám phá, sống như thể ngày mai sẽ chết. Nghe ra thật không ổn vì một quan chức (hiện tại) cùng một thực sĩ (tương lai) rất cuộc sẽ bỏ lại tất cả, những buổi họp quan trọng, những thẻ tín dụng, những cuộc shopping khắp các shop thượng hạng trong thành phố... chỉ để suốt ngày loay hoay với cái máy pha cafe rẹt rẹt và những cái ghế gấp lập cập ở đâu đó ngoại ô thành phố, ở một đỉnh núi miền Trung hoặc ở một làng chài ven biển Nam Đài Loan, sang hơn thì đỗ xe lại một đêm dưới chân toà tháp 101 tầng cao nhất thế giới ở Đài Bắc, ở đó một đêm để ngắm thành phố, tò mò giống như những người thành phố dừng bước lại và nhìn đám du dân đầy bụi đường trên chiếc xe cafe di động.

Nhưng tại sao lại không? Nếu mỗi ngày đến là một bất ngờ không hẹn trước, rồi mỗi đêm có thể hôn nhau trước lúc ngủ và mỗi sớm dậy, nhìn thấy nhau ở bên, đầu tiên?

Còn bọn trẻ của chúng ta? Anh cho rằng chúng cũng sẽ học cách tự giải quyết vấn đề của chúng. Chúng sẽ học được cách trưởng thành và tự trọng. Thế nếu chúng không học được và sẽ chỉ nghĩ: sống, tức là tạm bợ, ngày nào biết ngày đó như thế? Chúng ta dạy chúng sống, chúng ta làm gương, tại vì chúng ta có Tấm Lòng.

- Nhưng em nhớ phải bỏ lại tất cả những cái váy ngắn, minijupe, áo hở

vai và những thứ đồ đầy khêu gợi ở lại thành phố.

Đây là điều kiện để được trở thành một kẻ du đãng hạnh phúc bên anh! Chiều nay tôi nhắn tin, thú nhận đã thua trước giấc mơ đầy cảm dỗ này: "Anh ạ, thứ mà em "hở hang" nhất, để bị mọi người nhìn thấy nhất chính là cảm giác yêu say đắm, nên mong tình yêu của anh, như một tấm áo mới, sẽ dịu dàng đến ôm quanh em!"

Giọng nói trên điện thoại đầy xúc động:

"Tôi đánh cuộc với em là trong hai chúng ta, tôi yêu em hơn rất nhiều, đến không thể nói ra. Em có đánh cuộc với tôi không?"

"Đánh cuộc bằng gì?"

"Bằng sinh mệnh."

Những đồng Đài tệ

Tờ Đài tệ mệnh giá lớn nhất 2.000 tệ, tính ra xấp xỉ một triệu đồng tiền Việt. Cầm tờ Một Triệu ấy ra phố chỉ đủ để đi qua Siêu thị A+1 - một loại siêu thị bán hàng giá ưu đãi - mua những thứ vật dụng hàng ngày dùng cho một tháng. Đồng xu bé nhất mệnh giá một tệ, chả mua được gì, nhưng sao tôi thương đồng xu bé tí hìn màu xin xin ấy nhất, như cầm trên tay đồng bạc tuổi thơ từng nâng niu không dám tiêu. Cảm giác về một chút giá trị nhỏ nhoi trên tay, bao người từng cầm qua, bao cảnh nghèo vết túi đến đồng xu cuối cùng, bao người giàu dầm lên đồng xu lẻ, những cuộc thanh toán vội vã đổi những vật dụng khiêm tốn, trả lại tay đồng xu bé xíu tượng trưng cho cuộc mua bán sòng phẳng.

Hôm qua, tờ Thời báo Trung Quốc Chinatimes ra ở Đài Bắc chụp ảnh một người cha ở Cao Hùng, túng quần mở bình gas tự sát cùng đứa con trai 7 tuổi. Anh ta bỏ vợ năm 27 tuổi, một mình nuôi con, giờ mất việc, lại bị bạn làm ăn lừa mất toàn bộ gia sản là 50 vạn tệ, trong túi chả còn một xu, nghĩ tới tương lai và đứa con bé bỏng mà đứt ruột. Khi cảnh sát giải thoát, biết mình sống, anh ta lăn ra giường vật vã. Chết vì nghèo là bởi muốn chết nhất, bởi sống lại cũng không thể có ngày mai tốt đẹp hơn. Người cha xin lỗi đứa con trai và bảo, chắc kiếp trước con nợ gì cha mà kiếp này đầu thai vào gia cảnh này?

Trước ngày bãi khoá, rời Học viện, anh dành hai ngày chở tôi đi lang thang qua tất cả các huyện thị của Đài Loan, từng góc ngách xó xỉnh trên mảnh đất này, nông thôn, thành phố, phần hoa, heo hút, nghèo và giàu cách nhau một trời một đất. Cứ đi không cần ngày tháng, trong say mê và xót xa. Buổi chiều tối, trên đường về ký túc, anh đưa cho tôi một Thẻ tín dụng của Ngân hàng Yushan - một ngân hàng lớn có xu hướng thân đảng cầm quyền Dân Tiến - và bảo:

- Anh gửi tiền lương ở nhiệm sở kia hết trong thẻ Yushan này. Đây là số tiền lương anh bắt đầu tiết kiệm kể từ ngày đầu tiên anh quen em, anh đã nghĩ nên để tiền dành ra giúp cho em học tiếp ở Đài Loan. Nửa năm, anh không biết hiện giờ nó đã có bao nhiêu vạn tệ vì anh chưa từng tiêu ở đó đồng nào. Và hàng tháng tiền lương của anh ở W.Z. vẫn tiếp tục chuyển tự động vào đây. Anh muốn em dùng tiền để học thật tốt. Vì học mà học giỏi chứ không phải vì tiền mà học giỏi!

Nước mắt bắt đầu ngập ngừng trên mi, tôi cắn môi nhìn đi phía khác. Không dám nói không hoặc là nói có. Câu trả lời nào cũng đều nặng như nhau, phải vậy không, tôi tự hỏi tôi, người phụ nữ đã mệt mỏi trên đường

đời.

Suốt nửa năm quen nhau, giờ mới biết giữa chúng tôi luôn có một điều gì đó khó giải thích. Từ khi tôi là người đứng, từ khi tôi còn bận rộn với những trục trặc, lơ đãng, bất cẩn, vụng về của mình thì anh đã ở đâu đó âm thầm.

- Em đừng buồn, đừng tự ái vì tấm Thẻ tín dụng này. Anh yêu em nên anh lo cho em những ngày tới ở xa anh sẽ sống ra sao. Nếu không yêu, một xu anh cũng không cho ai.

Tôi đã không sống phẳng được như thế, tôi luôn giấu tôi là ai. Cho nên khi đèn xe khuất sau những rặng cây phượng vĩ trơ trụi tháng ba dưới cơn dốc dài, nước mắt tôi mới rơi xuống ngực áo. Những giọt nước mắt không màu sắc.

Thời gian qua nhanh, tháng Ba chuyển qua tháng Tư. Tháng Tư có ngày tự đứng trở gió lạnh, rồi có ngày tự đứng rơi một cơn mưa đêm bất ngờ. Tháng Tư, một tối anh chở mẹ anh qua trường tìm tôi, để ngồi chơi trên bờ kè đá gần cổng trường, chỗ nhìn ra cây đèn biển lối vào cảng nước sâu khu Tiền Trấn. Mẹ anh xách theo 3 tách cafe nóng vừa mua ở BranchCafe. Anh thường đùa BranchCafe là nơi "Mấy trăm Đài tệ mà mua được của em ba mươi phút vui vẻ!", biết đâu mấy trăm Đài tệ đó đã bằng nửa tháng lương giảng viên đại học ở Việt Nam. Chúng tôi ngồi trên bờ kè đá, gió thổi mạnh và êm trong đêm ấm áp, cafe thơm không ngờ, phía ngoài xa là những con tàu cập dẫn vào cảng, chạy qua chỗ ba người kéo từng hồi còi dài sung sướng. Mẹ anh mới ngoài năm mươi và bà rất thích trò chuyện.

Tôi không thể nào quên đôi vai vạm vỡ và vóc dáng cao lớn của anh trong bóng đêm, khi bế mẹ xuống kè đá sau lúc chia tay. Đây là một sự thu xếp, giống tấm thẻ Tín dụng, để toan tính kéo tôi gần thêm vào những sự ràng buộc êm ái.

Nhưng những toan tính ấy cảm động quá khiến tôi dường như mất đi những mặc cảm, làm tôi gặp lại tuổi thơ, gặp lại những ước mơ thật đẹp để của đời người mà tôi đã từng mơ, rồi từng cố quên đi bởi biết trong đời này tôi sẽ không bao giờ gặp được.

Tháng Năm đã tới, hoa phượng vĩ nở rực rỡ quanh trường Đại học Trung Sơn. Mỗi lần chạy xe qua khu cổng phụ của trường, chúng tôi đều sung sướng nhìn hoa nở và nói khẽ:

- Anh nhìn hoa phượng kìa! Em nhìn hoa phượng kìa!

Nó cũng đã từng toan tính để nở được vào tháng Năm, một cách không hề toan tính, đúng hẹn biết bao.

Chỗ ngồi vắng người

Trưa nay có cơn mưa nhỏ lặng lẽ rơi qua những tán bồ đề cổ thụ giữa sân lớn sau lưng toà nhà Hành chính, hạt mưa lất phất bay, rơi thanh thản giữa đám người ngồi ngơ ngẩn với những hộp cơm trưa mở ngửa, quên che tóc ẩm hơi mưa. Tôi tưởng tôi đã ngồi đó từ thời mười lăm tuổi đầy hoa mộng, hay tôi tưởng tôi đã tám mươi và cô đơn về lại chỗ này, ngồi chỗ này, nhìn mưa bay thế này mà cuộc đời đã thay đổi, người yêu đã mất đi, sự sống đã cạn mà cuộc đời cứ trôi chảy không ngừng trước mắt, dường như chúng ta chỉ là hạt bụi và tình yêu này chưa từng có trong cõi người.

Những hư cảm đó thật như chỗ ngồi trống vắng trước mắt, làm lòng người không khỏi chua xót. Đêm qua tôi thầm nói, hãy cho tôi về biển, thả tro của tôi quanh vịnh Tây Tử để thân xác chúng ta sau hành trình mệt nhọc cả đời người sẽ lại quay về đây, hoà với nhau như thể vẫn còn nồng nàn yêu, vẫn còn là thanh xuân, vẫn chưa từng chia tay một ngày nào.

Đêm chạy xe về ký túc, anh nói nếu không còn gặp tôi nữa trong đời, sẽ như có ai cầm dao rạch lên cơ thể anh một vết thương, nó cứ chảy máu mãi, chảy mãi không thôi, anh còn sống vết thương đấy còn chảy máu mà không ai băng bó được, cứ đau đớn nguyên vẹn như thế.

Chiều qua trước khi vào phòng thi, một mẫu tin nhắn bay về nằm trong bộ nhớ của cái BenQ tôi cầm tay: "Cái gì đến anh không hối hận, cái gì đi anh không luyến tiếc, anh chân tình nên anh không ân hận, em yêu thật lòng xin em cũng đừng hối tiếc. Đó mới là cái ta đã từng có, cũng là cái mà ta sẽ giữ về sau. Tình yêu sẽ còn ở bên chúng ta!"

Phải vậy không, những con đường tôi vẫn đi về một mình, những cánh cửa phòng thi khép lại sau lưng, buổi chiều ảm đạm trên núi, bao đêm cô đơn triền miên giấc ngủ dừng đến vì trong mơ lại quay về bên người yêu. Dù biết, có thể sáng mai là gương mặt sáng bừng lên chờ tôi phía bên kia đường, hồi hộp, hay bàn tay đưa ra cửa xe vẫy sau khúc đường quanh. Hay có thể mai là một ngày dài không tiếng nói cười, mãi mòn.

Thôi đêm nay đừng mơ về những cơn mưa ban trưa hay chỗ ngồi vắng người.

Bài thơ

Tiếng còi tàu nghe từ xa như một lời chào đầy tiếc nuối.

Ngày lễ mừng Một tháng Năm, nhìn từ thềm ngôi chùa Thiên Quang tự, chỉ thấy cái ống khói lững thững đi xuyên qua từng lớp mái nhà nhấp nhô dọc con đường Liên Biển, quanh qua khúc rẽ bến Còi Tàu để ra khơi. Con tàu như một cái nóc nhà bé xíu di chuyển giữa hàng hàng phố xá. Tôi hỏi, biết tiếng còi tàu để làm gì không? Để chào chúng ta, nhắc ta nhớ rằng con tàu vẫn còn tồn tại.

Sao giống những tin nhắn vô vọng qua lại giữa không trung nỗi hai chúng ta, chả cần hồi âm vì biết rằng, messages chẳng qua cũng như tiếng còi tàu kia, nhắc anh nhớ tôi còn ở đây, hoặc nhắc tôi là anh đang nghĩ đến nụ hôn thoáng qua mỗi lần chia tay.

Chiều hôm đó, anh đạp xe chở tôi về ký túc, từ Starbuck Cafe trong trung tâm thành phố, vòng vèo qua các con đường đầy cửa kính lộng lẫy, quành qua mũi những chiếc ô tô sang trọng và bóng lộn, luồn lách vào mấy ngõ hẻm. Chắc chẳng bao giờ còn có lần thứ hai, đơn giản vì người ta nhìn chúng ta như nhìn thấy khủng long thơ thẩn dạo trên đường.

Tôi viết bài thơ đầu tiên tặng anh trong nỗi nhớ này. Sao em viết đau lòng thế? Anh hỏi trên YIM. Tôi chỉ thương nhất câu cuối cùng: Rồi anh có bỏ em lại giữa biển người mê mông?

Chiều nay, trời nặng mây. Anh nhắn messages vào cái BenQ, khi tôi đang ngồi trong lớp học: "Hôm nay có bão đấy, nhớ đừng đi ra biển!"

Nhưng đêm nay tôi chờ bão tan để lại đi ra biển. Tôi nhớ tiếng còi tàu

khởi hành cuộc đi vạ dẫm biển kia, nhớ người con trai ngồi bên tôi hôm xưa, nhìn tôi trong nắng chiều, ôm tôi trong nỗi đau tận cùng vì đã lỡ yêu nhau trong cõi đời này.

Một mình

Tôi đi qua những dãy hoa sữa cao vút buông từng chùm nặng trĩu hương thơm trên vai mùa thu. Hàng ngàn bông phong lan nở âm thầm trong đêm tối, quanh những gốc bàng sừng sững rộng tán che, dọc bờ tường những dãy nhà học viện. Biển thở ầm ào bên kia con dốc xuôi xuống chân đèo bạt ngàn sương đêm. Ở đâu tuổi trẻ của chúng tôi, khi mỗi ngày ngoái nhìn mỗi ngày đón đau vô cớ?

Tình yêu là cảm nhận được nỗi đau sẽ mất nhau ngày mai trong niềm hạnh phúc tay trong tay, là biết ngày mai nước mắt sẽ rơi trên tiếng cười sáng này, tình yêu còn là những hơi thở gấp gáp khi vượt dốc, biết là bên kia chẳng còn ai song ta vẫn phải vượt lên, không thể nói vì em yêu anh mà em sẽ lùi về quá khứ, em không thể vì yêu anh mà em hèn nhát và em đòi anh cái quyền sở hữu, một cái giấy kết hôn, một đứa con, một số tiền lương thanh toán những cái hóa đơn gas, điện, thuế, bảo hiểm cuối tháng. Tôi thêm tự do nên tôi chọn nỗi cô đơn.

Tôi đứng trước bức tường thủy tinh, tưởng tượng sau bóng đêm dày đặc kia là vô vàn huyền ảo ngày mai, là bao nhiêu gió thổi qua đây không dấu vết, bao nước mắt rơi trên tay lạnh im. Là số phận của tôi tôi có quyền lựa chọn cách tôi sống. Lựa chọn cả cách đón đau trong màn đêm đen. Nên áp mặt vào bức tường lạnh giá, tôi nói ra nỗi đau trong tim, nói cho mình tôi nghe tiếng: Em yêu anh!

Tôi tưởng tượng tiếng thì thầm đó âm vang rất lâu trong đêm tối. Một chuyển động khẽ khàng đâu đây, ai mở cửa trong một vài giây, lớp sáng nhỏ nhoi thoáng qua phía sau bức tường thủy tinh, đủ để tôi thỉnh thoảng nhìn thấy một người ngồi im trên chiếc ghế bành dọc cầu thang học viện, nhìn thẳng vào tôi qua bức tường thủy tinh, khuôn mặt vô cảm và thản nhiên quan sát. Một người đàn ông không rõ tuổi không rõ cảm xúc đang nhìn thẳng vào tôi. Tò mò chúng kiến tấn bi kịch trong đời một người đàn bà xa lạ.

Tôi biết tôi sẽ không bao giờ có đủ can đảm để một lần nào đó, ở một nơi nào hoang vắng lạnh lẽo, nói ra cái câu tôi giữ trong lòng. Thôi đành để tình yêu im lặng. Tôi sẽ im lặng cho đến khi cái chết đến mang tôi đi và xóa hết dấu vết ấy trong cuộc đời vô vọng này.

Kaohsiung, 2004

Nguồn: eVăn
Người gửi: CV
Người đăng: Thầy Cò
Người sửa: Thầy Cò;
